

ת"פ (ירושלים) 15804-08-19 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 15804-08-19 - מדינת ישראל נ' פלונישלו ירושלים

ת"פ (ירושלים) 15804-08-19

מדינת ישראל

ע"י יחידת התביעות מחוז ים - משטרת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עומיר מריד

בית משפט השלום בירושלים

[20.06.2024]

כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

נימוקי הכרעת הדין

(1) הנאשם הועמד לדין בשני אישומים (בכתב אישום אחד) בגין ביצוע תקיפה סתם של בת-זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) בחק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

(2) כמצוות הוראת סעיף 182 בחק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכפי שהודעתי על כך לנאשם במועד הקראת הכרעת הדין ביום 13.6.2024, מודיע בזאת, כי לאחר שבחנתי את הראיות שהוצגו והתרשמתי מהעדויות, וכן לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק ביחס לעבירה מושא האישום הראשון, ועל זיכוי ביחס לעבירה מושא האישום השני. להלן נימוקי הכרעת הדין.

האישום, התשובה וראיות הצדדים

(3) לפי החלק הכללי בכתב האישום, במועדים המפורטים בו, הנאשם והמתלוננת היו נשואים והתגוררו יחדיו בבית הוריו של הנאשם.

לפי האישום הראשון, ביום 23.2.2019, בשעת ערב שאינה ידועה למאשימה, בעת שהנאשם ישן, חיטטה המתלוננת במכשיר הטלפון הנייד שלו (להלן: "הטלפון") וגילתה כי יש לו ילדה מחוץ לנישואים. כשהנאשם התעורר, הוא החל לחפש אחר הטלפון. המתלוננת מסרה לו אותו והחלה לשאול שאלות בנוגע לילדה וההודעות שראתה בטלפון. עקב זאת, פרץ ויכוח בין השניים, והנאשם החל לקלל את המתלוננת, תפס אותה בידיה, דחף אותה וזרק אותה לעבר המיטה.

- לפי האישום השני, ביום 1.3.2019, נסע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת והם חזרו יחד הביתה, אולם החליטו להתגרש. המתלוננת החלה לארוז את חפציה אך הנאשם חזר בו ואמר שאינו מסכים כי תחזור לבית הוריה ובכוונתו לשבת ולשוחח עמה. עקב זאת, פרץ ביניהם ויכוח שבמהלכו תפס הנאשם את המתלוננת בידיה ומשך בשערותיה.
- (4) בדיון מיום 14.4.2022 השיב הנאשם על האישום. הנאשם אישר, כי במועדים הרלבנטיים הוא היה נשוי למתלוננת, וכי גרו יחד בבית הוריו. ביחס לאירוע מושא האישום הראשון, בלילה שבין 22.2.2019-23.2.2019, הוא ישן בחדרו והתעורר בשעה 01:00 לאחר חצות. משמצא כי המתלוננת אינה בחדר, יצא לחפש אותה, ואז מצא שהיא מחטטת בטלפון שלו. היא הטיחה בפניו "אשמות כבדות" וקיללה אותו. הנאשם לא תפס או דחף אותה. אשר לאישום השני, לאחר האירוע מושא האישום הראשון, עזבה המתלוננת את הבית. לאחר מכן היא שבה אליו על מנת לאסוף את חפציה. אז, על רקע שיחות בין הורי הצדדים, הוא ניסה להרגיע את הרוחות. הוא הכחיש כל אירוע אלימות מצדו.
- (5) מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אביה, אמה, וגם אחותו של הנאשם (להלן: "האחות"). כמו כן, לבקשת ההגנה, העידו כל השוטרים שגבו את הודעות המתלוננת והנאשם. במסגרת ראיותיה, הוגשו מטעם המאשימה ארבע הודעות הנאשם במשטרה, וכך גם ארבע הודעות המתלוננת. ביחס לאחרונה, אלו הוגשו במסגרת הוראת סעיף 10א בפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. זה המקום לציין, כי חלק מעדי המאשימה, הם גובי הודעות המתלוננת. עוד מטעם המאשימה, הוגשו תמונות של המתלוננת עם סימני חבלה, אחת בידה והשנייה בשפתייה (ת/3) (להלן: "התמונות").
- (6) מטעם ההגנה העידו הנאשם, אביו ואמו. כמו כן, בדיון מיום 8.2.2024 הוגש צילום מסרון שקיבל הנאשם מן המתלוננת לטלפון שלו ביום 1.3.2019 (מוצג נ/1).
- (7) לעיקרי העדויות והמוצגים הרלבנטיים, אתייחס בגוף הנימוקים.
- תמצית סיכומי הצדדים
- (8) המאשימה גורסת, בין השאר ובעיקר, כי הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. המאשימה מסתמכת על הודעות המתלוננת במשטרה ועל יתר העדויות בבית המשפט. מהן עולה, כי התרחשו אירועי אלימות, והתמונות של החבלות מעידות על כך. המאשימה הגישה את הודעות המתלוננת במשטרה, כראיות מטעמה, משום שבעדותה בבית המשפט, סירבה המתלוננת לחזור על הדברים אך אישרה שאמרה אמת במשטרה. מדובר באמרות חוץ קבילות. המתלוננת אמנם חזרה בה מתלוננתה זמן קצר לאחר הגשתה, אך לפי המאשימה, זו תופעה נפוצה ואין בכך כדי לפגוע באמינות דבריה שמסרה בתלונה. לעומת ראיות המאשימה, גרסת הנאשם כוללת סתירות רבות וחוסר עקביות ולכן, אין ליתן אמון בגרסתו ואין לקבל את גרסאות הוריו שהיו מוטות לטובתו.

9) הנאשם גורס מנגד, בין השאר ובעיקר, כי יש לזכות אותו מן המיוחס לו בכתב האישום. עדותו הייתה עקבית וקוהרנטית שתואמת את המציאות. הוא מכחיש את האירועים המתוארים באישום, לטענתו, לא היו מעשי אלימות מצדו כלפי המתלוננת. היא הגישה נגדו תלונת שווא במטרה להתגרש ממנו. לאחר האירועים הנטענים, הוא והמתלוננת שבו לחיות יחד למשך כשנה וחצי, ללא בעיות ביניהם או תלונות מצידה. עדויות עדי התביעה, לרבות עדות המתלוננת, לא היו אמינות ולא עקביות. הנאשם טוען גם להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית מצד המאשימה, שהעמידה רק אותו לדין, למרות שהמתלוננת הודתה בביצוע עבירות פליליות כלפיו. הנאשם גורס שיש סתירות ופגמים בחומר הראיות של המאשימה, כמו העדר מסמכים רפואיים, והתמונות שהוגשו אינן ברורות.

דיון והכרעה

10) כאמור, הנאשם הועמד לדין בהתבסס על שני אירועים, מיום 23.2.2019 וכשבוע לאחריו - מיום 1.3.2019 (להלן בהתאמה: "האירוע הראשון" ו-"האירוע השני"). כעולה ממכלול חומר הראיות, קיימת זיקה ישירה בין שני האירועים הנטענים, כאשר אין מחלוקת שחיי בני-הזוג ידעו עליות ומורדות במהלך התקופה הקצרה יחסית עד המועדים המוזכרים בכתב האישום. לפי העדויות, הם נישאו זה לזה בחודש 10/2018, נפרדו במגורים עוד ביום 1.3.2019, שבו למגורים יחד והתגרשו לאחר שנתיים מנישואיהם. אין ילדים משותפים לזוג.

11) על מידת היחסים העכורים שהייתה בין הצדדים, ניתן ללמוד מעדותו של אבי המתלוננת כאשר תיאר את הפגיעה הרגשית העמוקה בביתו (ש' 13, ע' 33; ש' 32, ע' 37). העד עצמו לא ראה אירוע תקיפה כלשהו (ש' 18-19, ע' 36) וגם לא ראה סימני חבלה (ש' 15-16, ע' 37).

12) אין מחלוקת, כי ממועד נישואיהם, התגוררו בני-הזוג בבית הוריו של הנאשם. אין מחלוקת גם, כי על רקע זה, היו חיכוכים ביניהם עוד בחודש 11/2018, חודש לאחר נישואיהם (עדות אבי המתלוננת - ע' 31). בתוך כך, המתלוננת אף שהתה בבית הוריה למשך כשבוע. לצד האמור, התקופה הרלבנטית לאישומים, מסתבר כי היא היוותה נקודת שפל במערכת היחסים בין בני-הזוג, בפרט לעניין מידת האמון של המתלוננת בנאשם, על רקע חשדה שהוא מנהל קשר עם אישה אחרת ואף יש לו בת מחוץ לנישואים, על כל הנובע מכך.

האירוע הראשון

13) כעולה ממכלול העדויות הרלבנטיות (בכלל זה הודעות המתלוננת במשטרה שהוגשו כהודעות קבילות מכוח סעיף 10א), בלילה שבין יום שישי 22.2.2019 ליום שבת 23.2.2019, התעורר הנאשם משינה בשעת חצות לערך, כאשר המתלוננת לא הייתה לידו וכך גם הטלפון שלו. הוא ניגש לחדר של אחותו ומצא שם את המתלוננת מחטטת בטלפון שלו, בנוכחות אחותו, ומצלמת הודעות ממכשירו, באמצעות הטלפון של אחותו. אין מחלוקת, כי החל ביניהם ויכוח קולני שהעיר את אמו משינתה, והיא ניגשה לשם.

- 14) המתלוננת תיארה במשטרה (הודעה מיום 21.3.2019 בשעה 12:43 - ת/7), כי גילתה שהנאשם מתכתב עם אישה אחרת וכי הוא אב לילדה. היא תיארה גם, כי הטיחה זאת בפניו, והחל ויכוח ביניהם. בתוך כך, לפי התיאור שלה במשטרה, הוא החל לקלל אותה, תפס אותה בידיה, דחף אותה, זרק אותה לעבר המיטה, ואז יצא מהחדר. אותו לילה הם ישנו בחדרים נפרדים.
- 15) ביום ראשון שלאחר האירוע (24.2.2019), שב אביו של הנאשם מערב הסעודית והמתלוננת שוחחה עמו אודות מה שהתרחש. ביום שני (25.2.2019), הגיע אבי המתלוננת לבית הנאשם ואסף את בתו, זאת לבקשתה. הם שבו אליו ביום 1.3.2019 כדי לארוז את חפציה. אין מחלוקת, כי בתוך הוויכוח האמור מיום 22.2.2019, זרקה המתלוננת את הטלפון של הנאשם ושברה אותו (הודעת המתלוננת במשטרה מיום 17.6.2019 - ת/9).
- 16) האם באירוע הראשון תקף הנאשם את המתלוננת כפי שמתואר בהודעתה הראשונה במשטרה? בנדון דידן, המתלוננת שהעידה במשפט, לא חזרה על תיאוריה במשטרה ביחס לאירוע זה וגם לא ביחס לאירוע השני. כמעט לאורך כל עדותה, ולמרות שידעה להשיב על שאלות מסוימות ורלבנטיות הן בחקירה הראשית הן בחקירה הנגדית, היא הרבתה להשיב, כי "אינה זוכרת" את ההתרחשויות מושא האישום ואף לא רוצה לדבר על כך. עדותה הייתה רגועה וחקירתה הנגדית התנהלה בצורה מכבדת. לצד זאת, ניתן היה להתרשם שהיא ניסתה לצמצם עד כדי הימנעות ממסירת פרטים שנוגעים לאישומים, ובפרט, לא לחזור על תיאוריה במשטרה למרות שהיה ניתן להתרשם גם כי היא מתמצאת בעובדות. היא ציינה בעדותה שהיא עודנה רוחשת כבוד לנאשם והנושא "נגמר" מבחינתה (ש' 7-8, ע' 70). על יחסה כלפיו אף לאחר גירושיהם, ראו גם: ש' 2, ע' 71.
- מתשובותיה המעטות והימנעות מלפרט דברים, התרשמתי שהיא עודנה חשה פגועה מהנאשם, אך זאת ובעיקר, נוכח הפגיעה באמון שהיה ביניהם וחשדה כי בגד בנישואיהם, ולא דווקא עקב אירועי אלימות לכאורה כפי שהמתוארים באישום.
- בהקשר זה, כאשר נתבקשה המתלוננת לתאר את מערכת היחסים ביניהם בתקופת הנישואין, היא ציינה שאלה היו "נורמטיביים" בהתחלה, אך היו גם בעיות. כשנתבקשה לספר על "הבעיות" הללו, היא השיבה: "בהתחלה היה רגיל, היו בעיות בינינו על זה שהוא יש לו יחסים עם בנות ועם הבגידה שלו" (ש' 11-14, ע' 69) ובהמשך גילתה שיש לו ילדה כביכול. מיד לאחר מכן, כאשר נשאלה מדוע ניגשה למשטרה כדי להתלונן, היא השיבה: "לא רוצה לפתוח את העניין הזה כי זה לוחץ עלי נפשית, וגם אני לא זוכרת" (ש' 25-26, ע' 69). בהמשך השיבה: "הסיפור מפריע לי ואני לא רוצה להמשיך" (ש' 1, ע' 70).
- 17) כאן המקום להזכיר שוב, כי נוכח שאלותיה התכופות והמובנות של באת-כוח המאשימה עקב הימנעות המתלוננת ממתן תשובות ישירות ומפורטות ביחס לאירועים מושא האישום, וחרף התנגדות ההגנה, התרתי את הגשת הודעותיה במשטרה, לפי סעיף 10א כאמור. במסגרת זו, העידו כל גובי הודעותיה של המתלוננת.

- 18) לאחר בחינת מכלול החומר הראייתי הקיים, לרבות המשקל הראייתי של תיאורי המתלוננת במשטרה, מצאתי כי קיים קושי ראייתי במיוחס לנאשם לעניין האירוע הראשון, וזאת למרות סתירות בעדותו לפניי (כפי שיפורט בהמשך). קושי ראייתי זה מבסס ספק, ומכאן הזיכוי מחמת הספק. במה הדברים אמורים.
- 19) ראשית (ביטול התלונה): אין מחלוקת, כי פחות מחודשיים לאחר הגשת תלונתה, ניגשה המתלוננת למשטרה ביום 12.5.2019 וביקשה "לבטל" את התלונה (ת/8). היא נימקה זאת כך: "אני ובעלי מחמד דיברנו ופתרנו את הבעיות, הולכת להיות סולחה בקרוב, אנחנו כרגע מתכוונים לעבור ביחד לגור בנפרד רחוק מההורים שלו, וזהו ואני רוצה לבטל את התלונה" (ש' 2-4). היא נשאלה על-ידי החוקר אם מאן דהוא איים או לחץ עליה, או שמא הכריח אותה לסור שוב למשטרה לשם ביטול התלונה. אז היא השיבה בשלילה. באופן לא ברור (וככל הנראה בהיסח דעת), היא לא נשאלה באותו מעמד אם כל הדברים שמסרה במעמד הגשת תלונתה הם אמת.
- 20) סוגיה אחרונה זו היא בעלת חשיבות ברמה גבוהה, מאחר ולמעשה, המאשימה עותרת לבסס את הרשעת הנאשם, בין השאר בעיקר, על תיאור המתלוננת שנמסר במעמד הגשת התלונה. ברם, מסתבר, כי אכן נשאלה המתלוננת אם כל דבריה שמסרה במשטרה הם דברי אמת (והשיבה בחיוב), אך זאת, רק בהודעתה הרביעית במשטרה (נמסרה ביום 17.6.2019, בשעה 14:46 - ת/10), כשעתיים בלבד לאחר שמסרה את הודעתה השלישית (בשעה 12:52 - ת/9) ובמסגרתה היא נחקרה בגין חשד לביצוע עבירת היזק לרכוש.
- 21) בעדותה במשפט, כאשר נשאלה המתלוננת אם כל מה שמסרה במשטרה הוא אמת, היא השיבה: "בוודאי אמת", אך הוסיפה "אבל אני לא רוצה לפתוח את העניין הזה ולא רוצה להגיד" (ש' 25-26, ע' 70). על רצונה להניח לתלונה מאחור, ניתן ללמוד גם מעדות אביה לפניי: "מתי שמוריד את התלונה כאילו הכל הלך לדרכו והיא התגרשה, יענו כאילו אין טעם לזה, היא התגרשה כבר, כל אחד הלך לדרך שלו" (ש' 31-32, ע' 29).
- 22) אכן, יש טעם והיגיון רבים בעמדת המאשימה שגורסת, כי יש לקבל בחשדנות רבה את הודעת "ביטול" התלונה מצד המתלוננת. למרבה הצער, אין זה נדיר, כי באירועי אלימות, במיוחד אלה המתרחשים בתוך המשפחה, הקורבן חוזר בו לעתים מדבריו, לעתים מבקש "לבטל" את תלונתו ולעתים אף נמנע מכל שיתוף פעולה בהמשך עם רשויות האכיפה, בין לשמירה על שלום בית או משיקולים אחרים השמורים עמו. לפי קו מנחה זה, שקלתי את הודעת "הביטול" של המתלוננת במקרה לפניי, וכך גם נשקלה הימנעותה ממתן תשובות ישירות ומפורטות בעדותה במשפט אודות אירועי האלימות הנטענים.
- 23) בשקלול של מכלול הראיות, גם בהינתן קו הזהירות האמור, לא ניתן להתנתק מן הרושם לפיו המתלוננת אישרה את אמיתות דבריה במשטרה (שקדמו לבקשת ביטול התלונה), רק לאחר שאף היא נקלעה לכך שהיא נחקרה בגין חשד בפלילים. סבורני שהאמור נכון גם ביחס לעדותה לפניי. סוגיית ביטול התלונה, אולי אינה בת משמעות של ממש כדי לבסס ספק, ואולם עובדת קיומה לצד נימוקים שיובאו להלן, מבסס את הספק בנסיבות העניין.

24) שנית (התמונה): המאשימה הציגה במסגרת ראיותיה תמונת של סימן פגיעה לכאורה ביד של המתלוננת וגם תמונה של סימנים בשפתייה. הנאשם אינו חולק על כך שמדובר בתמונות של המתלוננת אף שפניה אינן נראות בהן. מכל מקום, ביחס לתמונה שנוגעת לשפתיים, אין בכתב האישום זכר לתקיפה ופגיעה בפנים או בשפתיים. התמונה הרלבנטית אפוא, היא זו של היד.

25) אין בחומר הראיות שהוצג כל אינדיקציה שמא התמונה מעידה על ההתרחשות מושא האירוע הראשון או כל אירוע אחר. המתלוננת אף לא התייחסה לתמונות אלו במסירת תלונתה ביום 21.3.2019. לפי החומר שהונח לפניי, "תמונות המצורפות לתיק החקירה", ללא כל פירוט ביחס לתוכן, אוזכר לראשונה בחקירת הנאשם במשטרה מיום 14.4.2019 (2/ת) עת הן הוטחו לפניו. בכל מקרה, לא ברור מתי התמונה צולמה, באילו נסיבות ואף לא ברור מה הוא המקור שלה. השוטר שהדפיסה את התמונות לתיק החקירה (השוטרת לבין), העידה לפניי, כי הן הגיעו "לפלאפון של זיט בוואטס אפ" והודפסו על-ידה, אך אין בידעתי לקבוע באופן וודאי כי מקור התמונות הוא המתלוננת ולבטח לא ברור מהן מתי צולמו. יותר מזה, כאשר נשאלה השוטרת אם היא יודעת לומר, כי המתלוננת היא זו שמופיעה בתמונות, השיבה לסניגור: "אתה צודק, לא יודעת" (ש' 2-4, ע' 23).
אעיר בשולי הדברים, כי החוקר (השוטר כוכבא) שהטיח את התמונות בפני הנאשם, העיד לפניי: "תמונה אחת שהצגתי זו תמונה עם הודעות ותמונה אחרת, זה עם סימנים" (ש' 21-22, ע' 17). לא הוצגו לפניי על-ידי המאשימה תמונות של הודעות.

26) אשר לגרסת הנאשם בעדותו לפניי, הוא סתר את דבריו עת הכחיש מגע פיזי כלשהו עם המתלוננת באירוע הראשון, באופן זה שהוא אישר את שמסר במשטרה (בהודעתו מיום 17.6.2019 בשעה 14:06 (ת/12)), כי אמנם נגע בידה של המתלוננת (ע' 31-32), אך זאת לדבריו: "בשביל לקחת את הטלפון, לא תפסתי אותה ושברתי את היד שלה" (ש' 27, ע' 32). סתירה זו יחד עם אחרות בגרסתו, מכרסמות במהימנות עדותו, אך לא מצאתי בזאת דיה כדי למלא את החלל הראייתי שבראיות המאשימה, לנוכח הקושי הגלום במשקל הראייתי של התמונה כאמור, וקיומם של קשיים נוספים.

27) מעדות אבי המתלוננת עולה, כי לאחר האירוע הראשון ביקרה המתלוננת עם אמה אצל רופא בקופת החולים (ש' 21-22, ע' 38; ראו גם עדות אמה של המתלוננת: ש' 14-19, ע' 53). ברם, לא הוצגו מסמכים רפואיים.

28) לאור האמור, ובהעדר עדות ברורה וישירה של המתלוננת אודות תוכן התמונה ונסיבות צילומה, לא ניתן לקבוע שהיא בזיקה לאירוע הראשון, או לכל אירוע אלימות אחר.

29) שלישית (צו ההגנה): המאשימה צירפה לראיותיה, פרוטוקול דיון מיום 28.3.2019 בתיק בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, שהגישה המתלוננת נגד הנאשם, בבית המשפט לענייני משפחה (ה"ט (משפחה י-ם) 67053-03-19 ר' נ' ר'). מדובר בדיון במעמד צד אחד שבו עתרה המתלוננת למתן צו הגנה כאמור. לדבריה באותו דיון, הנאשם היה בעלה והוא היה "מרבץ" לה במהלך נישואיהם. היא תיארה כי הורי הנאשם היו "מתערבים בכל דבר" ואף רצו שהזוג יעבור לגור בשטחי הרש"פ מטעמים כלכליים. עוד לדבריה שם, יומיים לפני הדיון, קיבלה איום מטעם הנאשם או משפחתו בכדי לבטל את התלונה במשטרה, שאם לא כן "לא יקרה טוב".

30) החשוב לענייננו, בדברי המתלוננת בדיון המוזכר, אין תיאור אודות אירוע או אירועי אלימות ספציפיים, לרבות האירועים מושא האישום, חרף סמיכות הזמנים לכאורה בין האירועים והגשת התלונה והבקשה לבית המשפט. יותר מזה, באופן תמוה, למרות סמיכות מועד התלונה למועד הדיון (שבוע בלבד), אין אינדיקציה לקיומה של תלונה נוספת בגין איומים שתוארו בדיון, למרות שהמתלוננת מסרה באותו דיון, כי פנתה לבית המשפט לאחר הגשת תלונה בעניין זה ממש (ש' 18 ב-ת/11).

31) ובכן, נראה כי מערכת היחסים בין הצדדים לא התנהלה על מי מנוחות (בלשון המעטה), ולא מן הנמנע כי מערכת זו כללה חיכוכים חריפים. כפי שהיה ניתן להתרשם, מערכת יחסים זו הושפעה בשלילה מעובדת מגוריהם של בני-הזוג בבית הוריו של הנאשם, ובעיקר נוכח המשבר ביחסים הזוגיים. לצד כל האמור, הראיות בגין אירועי אלימות, מעוררות קשיים של ממש.

32) רביעית (עדות אבי המתלוננת): העד העיד לפניי, כי לאחר המשבר במערכת היחסים בין בני-הזוג, כי אז בתו סיפרה לו שהנאשם "תפס אותה וכאילו דחף אותה ודברים כאלו". כאשר נשאל העד איך תפס אותה, הוא השיב: "תפס אותה כאילו מהידים איך שהיא סיפרה קיבלה גם מכה בפה. וזהו מה שהיה...", (ש' 11-17, ע' 32). ברם, כאמור, נושא הפגיעה בשפתיים אינו חלק מכתב האישום ואף לא בתיאור המתלוננת בעדותה הראשונה במשטרה. בנוסף, מהמשך עדותו של העד עולה, כי לא ראה בעיניו כל אירוע תקיפה, לא שמע מפי המתלוננת בזמן אמת כי הותקפה (כאשר קראה לו לאסוף אותה מביתו של הנאשם) (ש' 4-5, ע' 37), וגם לא ראה סימני חבלה על גופה (ש' 15-16, ע' 37). בהמשך עדותו תיאר, כי ראה סימנים על השפתיים ושמע מפי בתו שהגיעו לידיה תמונות אינטימיות של הנאשם (ע' 38).

אכן, מההתרשמותי מעדותו, ניתן היה להבין, כי כל שחפץ בו העד ובאופן טבעי, הוא לחוס על בתו ולדאוג לשלומה ולביטחונה, ולבטח נראה כי אכזבתו מנישואיה הכושלים עם הנאשם, הם כאכזבתה. לצד זאת, לא ניתן לקבוע כממצא כי הנאשם תקף את המתלוננת (וככל שכן - באיזה אירוע), ובפרט, היה ניתן להתרשם כי קיים חוסר בהירות ובעיקר חוסר אחידות בתיאור האירוע מיום 22.2.2019 (ראו גם עדות אבי המתלוננת: ש' 1-3, ע' 44). 33) חמישית (עדות אמה של המתלוננת): ביחס לעדות זו, היא התאפיינה במתן תשובות קצרות ומצומצמות, במרביתן השיבה העדה כי "אינה זוכרת", בצינה את מצבה הנפשי. מכל מקום, העידה העדה, כי בתה חוותה אלימות מצד הנאשם. לפיה, היא ראתה סימני חבלה ביד ובשפתיים של המתלוננת, ולדידה, הראו זאת למשטרה כשהגישו את התלונה (ש' 7, ע' 49). אשר ליחסו הכללי של הנאשם כלפי העדה, היא ציינה כי ראתה ועודנה רואה בו כמו הבן שלה והוא היה מתייחס אליה בצורה טובה (ש' 30, ע' 52; ש' 14-15, ע' 54). ביחסו הכללי של הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שהיה ניתן להבין ולהתרשם מעדות העדה, עיקר הפגיעה בבתה נבע מכך שהוא היה "בוגד" בה (ע' 55).

34) גם ביחס לעדות זו לא מצאתי בה רמה מספקת כדי להוסיף ולקבוע ממצאים מרשיעים, בעיקר, נוכח חוסר אחידות ובהירות בהשוואה עם עדות המתלוננת במשטרה. כאמור, המתלוננת לא הזכירה בהודעתה הראשונה מיום 21.3.2019 פגיעה בשפתיה, בין באירוע הראשון בין באירוע השני. יותר מזה, בהודעתה האמורה אין שום תיעוד לסימני חבלה. התמונות הוצגו לראשונה רק כחודש לאחר מכן.

35) לפני סוף. ביחס לעדות הנאשם, כאמור נמצאו בה בקיעים. בין היתר, בחקירתו הראשית הוא תיאר את ראשית חייו המשותפים עם המתלוננת בטוב וכי "הכל בסדר גמור" (ש' 34-35, ע' 22), בעוד שבחקירתו הראשונה במשטרה, הוא פתח את דבריו "מהתחלה לא כ"כ הסתדרנו" (ש' 10 ב-ת/5). בנוסף, לפי עדותו במשפט, הפגיעה בשפתה של המתלוננת הייתה ממגע ידה בזמן ששהו יחד ושיחקו ביניהם. ברם, מסתבר כי בחקירתו האחרונה במשטרה, הוא תיאר כי הפגיעה הייתה בצחוק ותוך משחק, וכלשונו: "בטעות היד שלי השתחררה פגעתי בשפה שלה ופצעתי אותה" (ש' 39-27 ב-ת/12). אלה לצד סוגיית המגע ביד באירוע מיום 22.2.2019, מכרסמים אמנם במהימנות הגרסה, ויש בזאת כחיזוק לראיות המאשימה. ואולם כאמור, במכלול ראיות המאשימה, לא היה די כדי לבסס הוכחה מעל לכל ספק סביר ביחס לאירועים מושא האישומים.

36) לאחר כל אלה, אני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו באישום הראשון, מחמת הספק. האירוע השני

37) ביחס לאירוע זה, תיארה המתלוננת בהודעתה הראשונה במשטרה (ת/7), כהאי ליסנא: "...אחרי שבעלי תקף אותי ביום 23.02.2019 ביום ששי אחרי זה חזרתי לבית של בעלי לאחר שבעלי הגיע אלי לעיסווייה וחזרתי אתו לבית ובבית סיכמנו שנתגרש. אספנו הבגדים שלי ושמנו אותם בתיקים ואחרי זה בעלי חזר בו ואמר לי את לא תלכי להורים לך נשכ עםם ההורים שלך ונסכם דברים. היה ויכוח אתו. בעלי תפס אותי בידיים ובשערות ואחרי שבא אבא שלי היה ויכוחים ובסוף אבא ואני יצאנו מהבית של בעלי וחזרנו לעיסווייה..."

38) כאמור, ובדומה לאירוע הראשון, המתלוננת לא חזרה על תיאור זה בעדותה במשפט. בנוסף (וזוה העיקר), מעדות המתלוננת עצמה עולה, כי ביום 1.3.2019 היא שבה לביתו של הנאשם (בבית הוריו), עם אביה ואשתו השנייה, ולא עם הנאשם כפי שתואר לעיל (ע' 85; ראו גם עדות אבי המתלוננת: ש' 17-18, ע' 45; ועדות אחותו של הנאשם: ש' 32, ע' 66). המתלוננת אף אישרה בעדותה לפניי, כי הנאשם לא לקח אותה מבית אביה אותו יום (ש' 27, ע' 85).

39) אין בעדויות אביה ואמה במשפט כל אינדיקציה להתרחשות אירוע אלימות כלשהו שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת ביום המוזכר. אם לא די בכך, ממסרון שהציג הנאשם (נ/1), עולה כי ביום האמור, המתלוננת היא זו שחיפשה אותו וביררה אם הוא הגיע לביתו, כך שאין שום הוכחה, כי הוא זה אשר אסף אותה מבית אביה כביכול, ונסע עמה לבית הוריו, ושם תקף אותה (תפיסת ידיים ומשיכה בשערותיה).

40) הנאשם כאמור, הכחיש את התרחשות האירוע המתואר, ואף הוסיף, כי לא ייתכן שתקף את בת-זוגו או משך בשערותיה לעיני משפחתה ומשפחתו, ושעה שהיא גם עוטה כיסוי ראש (עדות הנאשם: ע' 24; ראו גם עדות האחות ששללה כל התרחשות אלימה במועד זה: ש' 8-14, ע' 67). לדידו, מדובר בעלילה.

41) לאחר שבחנתי את טענות הצדדים וראיותיהם בנדון, לאור האמור ובהעדר הוכחה כדבעי להתרחשות האירוע המתואר, אני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו באירוע זה.

לפני סיום

42) לפני סיום הדברים, ביחס לספק הסביר, חשובות הן מילותיו של המשנה לנשיאה (כתוארו אז), כבוד השופט נ' הנדל, בפסק הדין בעניין ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (25.11.2010):

"לסיום, יפה בעיני הגישה הבאה: האם לאחר שמיעת המשפט, לרבות סיכומי הצדדים ושקילת מכלול הראיות בניסיון להגיע להכרעה ולקבוע ממצאים עובדתיים - עדיין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף מפשע? האם הספק המקונן בי (בשופט השומע את התיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בל נשכח, וליתר דיוק אין לשכוח, כי הספק הסביר נועד למקרה בו לאחר סיום הליך שמיעת הראיות ותהליך קביעת העובדות - המסקנה אינה ברורה. אף אם נוטות המאזניים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע"

תוצאה

43) לאור האמור, אני מורה על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מביצוע המיוחס לו באירוע מושא האירוע הראשון, ומזכה אותו מהמיוחס לו באירוע מושא האישום השני.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

המזכירות - להודיע לצדדים טלפונית.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ד, 20 יוני 2024, בהעדר הצדדים.